

Forfatter: Winther, Christian

Titel: I Skovens Høisale Falken graa

Citation: Winther, Christian: "I Skovens Høisale Falken graa", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 322. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid98607/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

I Morgenlærkens Trille
Du ane skal min Sang;
Fra Caprifoliens Ranke,
Der aander sød og varm,
Ømtsmigrende min Tanke
Sig trænger til Din Barm.

Den Orm, som Foden træder
Besjælede jeg nys;
Den Frugt, Din Læbe væder,
Er smeltet ved mit Kys;
Den Bi, der om Dig surrer,
Bær Sødme fra mit Bryst;
Skovduen hist, som kurrer,
Har lært det af min Røst.

Thi *det* mig mon forlene
Den Gud, som mig har kaldt,
I Løndom at forene
Mig med Naturens Alt.
Hvorhen Dit Blik Du skikker,
Et Vink Du fra mig faaer, —
Og Du er aldrig sikker,
Ihvor Du gaaer og staaer!

I Skovens Høisale Falken graa
Tør bygge med trøstigt Mod;
Men jeg har ikke en Qvist, hvorpaa
Jeg hvile kunde min Fod.

Bag dunkle Buske, saa luunt i Løn,
Der lægger sig Hjort hos Hind;
Men jeg har ikke den Tue grøn,
Hvor jeg kunde svale min Kind.

Naar Blomsten græder, i Luftens Strøm,
Dens Smerte vorder saa kort;
Til mig der naaer ingen Aande øm
For at veire min Taare bort!

O, hvergang min Tanke til Dig gaaer,
Gjør Du evig mit Hjerte glad! —
Du lagde en Lok af Dit blonde Haar
Paa det friskeste Rosenblad;

Og tæt — saa tæt ved mit Hjertes Ild,
Der flammer med Guddoms-Magt,
Snart mild og stille, snart stærk og vild, —
Der blev da Din Haarlok lagt.

Dog Bladet visned og blev til Smuld,
Men Lokken er blank og blød;
Den kunde, ret som det fineste Guld,
Udholde den stærke Glød.

Jeg elsker den Lok af Dit blonde Haar,
Vi følges saa trofast ad;
Og hvor vi saa vandre, og hvor vi saa staaer,
Gjør Du evig mit Hjerte glad.